

sigtende til at overføre Udgifterne til Sindsfygeanstalterne til Statskassen. Dertil vil jeg bemærke, at det er et Spørgsmaal, som efter min Mening ikke har sin Plads i denne Lov, men det er et Spørgsmaal, som er behandlet i et andet Lovforslag, som er forelagt Folkethinget for Dieblicket. Naar man skal tale om at overføre Udgifterne ved Sindsfygebehandling til Statskassen, kan man naturligvis hermed kun mene Udgifterne ved de Sindsfygeanstalter, Staten holder, thi om ganske i Almindelighed at overføre paa Statskassen alle Udgifter ved Sindsfyges Behandling, ogsaa hvor de ere privat anbragte, kunde der ikke være Tale. Men jeg har forstaaet den ærede Rigsdagsmand saaledes, at han sigtede til det meget bekjendte og ofte debatterede Spørgsmaal, om det ikke vilde være rigtigt at lade samtlige Udgifter ved Statens Sindsfygeanstalter overtage af Statskassen istedetfor, som Tilfældet er nu, at ligue dem paa Provindserne og derigjennem paa Hartkornet. Det er et Spørgsmaal, som netop er bragt paa Bane, og der er sat en Bestemmelse ind i det Folkethinget forelagte Lovforslag med Hensyn hertil. Hvad selve Sagen angaar, er jeg selv af den Mening, at det vilde være rigtigt at overføre disse Udgifter paa Statskassen, og at det ikke er forvarligt, saaledes som Tilfældet nu er, udelukkende at ligue dem paa Hartkornet, forsaavidt de Sindsfyge findes paa Landet udenfor Kjøbstæderne, men det er jo en Sag, som frembyder Vanskeligheder at ordne, og navnlig er der en stor Vanskelighed, som vil frembyde sig ved at lade disse Udgifter uden videre udrede af Statskassen, og det er den, at Kjøbenhavn for Dieblicket staar ganske udenfor det offentlige Sindsfygevesen, idet Kjøbenhavn for egne Midler har stiftet sig en Sindsfygeanstalt og udvidet den saaledes, at den aldeles tilfredsstiller Hovedstadens Behov. Altsaa sker der en Uret imod Kjøbenhavn, hvis man uden videre lader Udgifterne ved Sindsfygepleien gaa over paa Statskassen, idet nemlig Kjøbenhavn derved vilde komme til at bidrage til Sindsfygepleien i det øvrige Land, skjøndt den Intet modtager, men for egne Midler holder sit eget Sindsfygevesen. For at en saadan Ordning kunde indføres, er det en naturlig Betingelse, at det øvrige Land først maa komme ligesaa vidt som Kjøbenhavn, ogsaa at have stiftet fornøden Plads for sine Sindsfyge i Anstalterne. Naar det Dieblik er kommet, da der var tilvebragt lige Vilkaar mellem Kjøbenhavn og det øvrige Land, ville ogsaa Betingelsen være tilstede for, at man kan indføre den omtalte

Reform. Naturligvis kunde Reformen ogsaa, hvis man vilde, gjøres før denne Tid, idet der kunde være Tale om at yde Kjøbenhavn en Erstatning, men dette forudsætter jo som overhovedet en Ordning af disse Forhold en Forhandling med Kjøbenhavns Kommune, som neppe vilde blive ganske kort. Det var blot disse Bemærkninger, jeg vilde gjøre for at sige den ærede Rigsdagsmand, at dette Spørgsmaal ingenlunde er undgaaet min Opmærksomhed, men det staar jo i naturlig Forbindelse med det Lovforslag, der er forelagt det andet Thing, nemlig om de bethedelige Udgifter ved den nye Anstalt, som er foreslaaet. Dette Lovforslag bestjæfter sig jo egentlig kun med Tilsynet med den rent private Behandling. — Jeg skal endnu kun gjøre et Par Bemærkninger til § 6, som altsaa omhandler Tilsynets Udstrækning. Her gif Bemærkningerne i meget forskjellig Retning fra et Par af de ærede Talere, idet nemlig den første ærede Taler syntes at ville gjøre gjældende, at der slet ikke burde være noget Tilsyn med de Anstalter, der stod under Regjeringens Myndighed, og med kommunale Anstalter og altsaa naturligvis efter hans Mening endnu mindre med de Anstalter, der stod under kongelig Bestyrelse, medens der fra anden Side gjordes modsatte Bemærkninger gjældende, at et Tilsyn ogsaa burde finde Anvendelse paa de under kongelig Bestyrelse staaende Anstalter. Jeg vilde anføre det for meget mindre vigtigt eller betydningsfuldt, at de under kongelig Bestyrelse staaende Anstalter bleve lagte ind under Tilsynet. Dem kunde man efter min Mening meget lettere lade være unddragne Tilsyn end de kommunale Anstalter. Jeg tror ingenlunde, at man kan gjøre Regning paa, at disse kommunale Autoriteter, under hvilke saadanne Anstalter høre, til enhver Tid baade ville og forstaa, hvad der er det Rette og Behørigt i saa Henseende; man kan ikke være berygget imod, at de kommunale Autoriteter af Sparjommelighedshensyn skulle finde paa at indvartere flere Sindsfyge i saadanne Anstalter, end der bør være ifølge de hygieeniske Fordringer, eller at kommunale Anstalter kunne være saaledes byggede, at de ingenlunde tilfredsstille de Fordringer til Ventilation, som bør stilles, ligesom det vel ogsaa kan tænkes, at Opsynet med de Sindsfyge kunde være utilstrækkeligt i de kommunale Anstalter. Det er mig derfor ikke muligt at se, hvorfor de ikke skulle indruges under Tilsynet. Det er dog et Princip, som kommer tilsynne paa saa mange andre Punkter, at den kommunale Forvaltning kun finder Sted under Tilsyn, og paa et Punkt som dette, hvor der jo netop